

Introit: *Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jáším, svou písní mu budu vzdávat chválu. (Žalm 28,7)*

Píseň 281

Modlitba

Čtení: Marek 1, 21-35

Píseň 302

Text kázání: Marek 4, 35-41

Milý přátelé, bratři a sestry,

považuji za velkou milost, že se zde dnes můžeme sejít k bohoslužbám. V některých obcích a městech, které byly ničivě postiženy povodněmi, byly zaplaveny i chrámy, kostely a modlitebny. Tam probíhají bohoslužby možná trochu jinak. V gumákách, v rukavicích, s nástroji a s čistícími prostředky. Co je ale jistě ještě mnohem vážnější, že mnozí lidé tam přišli o své domovy. Tito a mnozí další potřebují naší pomoci. Jsem vděčný, že Diakonie ČCE se i s dalšími organizacemi spolupodílí na koordinaci konkrétní pomoci. Na webových stránkách Diakonie je možné se přihlásit jako dobrovolník a jít pomáhat do postižených oblastí. Kdo máte možnost a sílu a vnímáte, že máte jít takto pomoci, tak neváhejte, potřebují tam každou ruku. Nicméně můžeme pomoci i finančně. Diakonie vyhlásila sbírku, na webových stránkách najdete číslo účtu, kam můžete zaslat své finanční dary sami za sebe. Dnes ale můžete také přispět do sborové sbírky, která bude následně Diakonii odeslána.

Neumíme, milí přátelé, poručit větru a dešti, tak jako Pán Ježíš. Přesto ale můžeme stát tam, kde je třeba. Pomáhat, povzbuzovat, dávat naději těm, kteří to potřebují. Máme to dnes být my, Kristova církev, která pomáhá odstranit bahno smutku a bezmoci, která tiší bouři hněvu a bolesti. Mnozí se jistě dnes ptají: „*Mistře, tobě bylo jedno, že zahyneme?*“ A spal snad Ježíš, když se to všechno semlelo? Anebo jsme ho my zapomněli vzbudit? Složitě otázky, na něž stěží hledat správnou odpověď. Mnozí k Pánu Ježíši volali, když to začalo. Jiní zase nebrali vážně varování meteorologů a vlády. A když začalo téci do bot, bylo mnohde i pozdě. A mohlo být ještě hůř? Buďme vděční, že déšť ustal a opět vysvitlo slunce.

Nicméně ten příběh utišení bouře je na jedné straně příběhem lidské bezmoci a bezradnosti, a na straně druhé je demonstrací obrovské Kristovy moci. V mnohém je ten příběh podobný s tím, co se odehrálo v postižených oblastech. Příběh lidské bezmoci, zmaru a na straně druhé velká vlna solidarity. Z obou příběhů nám rezonuje otázka: Může Bůh spát a být netečný k našim bezradnostem? Do zatopených lokalit míří mnoho ochotných dobrovolníků. To jsou dnes ti poslové Boží, které posílá Pán. Hasiči, vojáci, záchranáři. A také lidé, kterým Bůh dal srdce takové, že dokáží nejen soucítit, ale i pomoci. Ne, Bůh není netečný, stvořil mnohé se srdcem ochotným pomoci. A v příběhu bouře na moři můžeme zase vidět, že lidská bezradnost se promění v úžas poté, když učedníci probudí Ježíše a On utiší bouři i moře.

Pojďme ale v tom příběhu postupně. Ten, kdo učedníky posílá na moře je vlastně sám Pán Ježíš. **Téhož dne večer jim řekl: „Přeplovme se na druhou stranu!“** Jak v tomto příběhu vidíme, následovat Pána Ježíše není vždycky procházkou růžovým sadem. Jelikož učedníci neprotestovali, tak zřejmě žádnou bouři nečekali. Ježíš ale určitě věděl, co se stane. Byla to pro učedníky zkouška. Zároveň ale byli účastni jednoho z mesiánských zázraků. To první, co si z toho tedy můžeme odnést, je skutečnost, že pokud nebudeme následovat Pána a budeme si chtít žít ve svém pohodlí, pak se žádné zázraky dít nebudou. A to druhé, jak by rostla naše víra, kdyby nebyla přezkušována? A tak občas procházíme těžkými zkouškami a ptáme se, proč zrovna já? Místo takové otázky bychom ale měli spíše Bohu důvěřovat a spoléhat na Jeho moc. A o to více k němu volat. „Probouzet Ho“ svými modlitbami. Nakolik anebo kdy probouzíme Ježíše ve svém životě?

Až když teče do bot? Nebo spíše do loďky našeho života? Až se náš život začíná zmítat v různých bouřích? Co jsme četli v tom příběhu? **Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná.** Jak dlouho ta bouře trvala? Jak dlouho nechali učedníci Ježíše spát? Jak dlouho si mysleli, že to svými zkušenostmi zvládnou sami? To nám příběh nepopisuje. Každopádně v Lukášově evangeliu je to popsáno slovy, **Tu se snesla na jezero bouře s vichřicí, takže nabírali vodu a byli ve velkém nebezpečí,** A v Matoušově evangeliu: **Vtom se strhla na moři velká bouře, takže loď už mizela ve vlnách; ale on spal.** Nabírali vodu, loď mizela ve vlnách, loď byla skoro plná vody. To se snad nechce ani věřit, že by u toho někdo vůbec mohl ještě na podušce spát! Vždyť i ten Ježíš musel být mokrý! A že by se neprobudil? Tyhle domněnky nejsou na příběhu ty podstatné.

Podstatné je to, že učedníci ve své bezradnosti nakonec Ježíše probudili. Že Ho oslovili. Podle Markova evangelia to oslovení ale začínalo výčitkou: „**Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?**“ Ty jsi tak lhostejný k našemu strachu? K naší bezradnosti? Markovo evangelium je nejstarší a Marek to zapsal, tak jak slyšel. Matouš a Lukáš, kteří z Marka o dvacet let později vycházeli, tuhle výčitku v příběhu nemají. Tam zní jen prosba o záchranu. Proč? Chtěli nám budoucí apoštoly představit jinak? Anebo bylo jejich záměrem učení, že Bohu se nemá nic vyčítat? Těžko říct. Každopádně to jsme my lidé. Když nás něco bolí, když se nám něco děje, tak dokážeme být na Boha i nazlobení. Anebo ne? Je tu někdo, kdo Bohu ještě nikdy nic nevyčetl? Před takovými klobouk dolů. Bůh, bratři a sestry, ví, co máme v srdci, před Ním není třeba si na nic hrát. A navíc, On k upřímnému upřímně se má. Jestli tedy cítím výčitku vůči Bohu, proč Mu to neříct. Pak toho sice lituji, ale On ocení upřímnost.

Nicméně, milí přátelé, ten příběh nás učí jednu velmi důležitou věc. Loď už se ztrácela ve vlnách, byla plná vody, z fyzikálních důvodů bychom mohli vědět, že lodi s učedníky zbývá už jen pár chvil života. Čili bezradnost a totální bezmoc! A přesto! Ten, kdo doufá v Hospodina, nemusí ani ve své bezradnosti říkat, tohle je konec! **Protože tam, kde prožíváš bezmoc, můžeš zakusit Kristovu moc!** Avšak je potřeba probudit svou spící víru. Věřit, že se tvá bezmoc promění mocí shůry. Apoštol Pavel mluví o tom, že se ho **zmocnil Kristus**. A Petr zase říká: **Co se člověka zmocní, tím je zotročen**. V Bibli je mnoho případů, kdy se člověka zmocnila úzkost, nebo strach, nebo zlý duch. Ale jsou tam také případy těch, jichž se zmocňoval Duch Boží. Samson, David, Elijáš, Eliša atp. Je to o tom, čemu se člověk poddává a čemu se otevírá. Jestliže se poddám svým úzkostem, svým skepsím, svému strachu, své bezmocnosti a bezradnosti, pak budu jimi zotročen. Poddám-li se ale Kristu, rád se mne zmocní On. **A jeho jho netlačí a břemeno netíží.**

Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: „Zmlkni, utiš se!“ I ustal vítr a bylo veliké ticho. Přichází pokoj a ticho do rozbouřeného a neklidného srdce toho, kdo se poddá Kristu. Ten, který má moc nad tajfuny, bouřemi i nad vlnobitím, jakpak by neměl moc utišit tvé srdce? Mnozí to jistě znáte. Pán utiší tvé srdce v jakémkoliv vypětí. On má moc uklidnit i velmi těžkou situaci a vyvést tě na klidnou hladinu.

„**Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?**“ Tak se po uklidnění moře ptal Ježíš učedníků. Tak se ptá ale i tebe a mne. Nejen když rádí živly a ztrácí se nějaké jistoty, On se ptá v každou chvíli, když máme obavy, neklid, když jste ustrašení. Kolikrát v životě člověk prožívá bezmoc? Bezmoc v těžké nemoci. Bezmoc, když nemůže druhým pomoci. O bezmoci by jistě mohli mluvit ti, kteří zažili ty drastické povodně. Ti, kteří ztratili své blízké, své domovy. Bezmoc prožívá každý, kdo je na dně, kdo nevidí východisko ze složité situace. Bezmoc prožívají lidé zužováni dlouhodobě trvající válkou. Je mnoho bezmocí.

Avšak pro každého, kdo prožívá nějakou bezmoc, je zde velmi dobrá zpráva. A tou je **moc Kristova**. Nakolik na ní, milí přátelé, spoléháme? Důvěruješ Pánu Ježíši a spoléháš na Něj, anebo jednáš ve svém životě po svém a s mocí Boží ani nepočítáš? Tam, kam Pán Ježíš vstoupil, tam bylo překonáno to, co se zdálo být nemožné. On byl vlastně jediný, komu se podařilo poručit větru dešti. A když začal působit, osvobozoval mnohé posedlé. Uzdravoval nemocné. Ztracené případy vrátil k životu. A když začal lid učit, tak jsme četli, že **všichni užasli a jeden druhého se ptali: „Co to je? Nové učení plné moci – i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“** A když pak nastal večer? **Přinášeli k němu další nemocné a posedlé. I uzdravil mnoho nemocných rozličnými neduhy a mnoho zlých duchů vyhnal.** Ovšem víte, co mě zaujalo? Hned ta další věta z Markova evangelia. **A nedovoľoval zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.** Ježíš nedovoľoval zlým duchům působit, mluvit a naopak jim prikazoval, ať odejdou. A oni poslechl, protože Ježíš je největší autoritou. Autoritou, která má nejvyšší moc i nad všemi živly i mocnostmi temna. A ve jménu Ježíše Krista i ty můžeš být svoboděn od všech strachů. Probouzej v sobě víru v Ježíše a dej mu vládu nad svým životem. On tě osvobodí a promění. Amen. Modlitba píseň 165

Slovo poslání: 1. List Janův 4, 15-19

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 706